

?De què ha decidit Vox que parlem avui?

Cada cop que "perdem el temps" responent a la ultradreta, és temps que no aprofitem per guanyar altres drets o eixamplar els que ja tenim



Santiago Abascal, en una imatge d'arxiu | Vox

Quan surti publicat aquest article sobre el pin parental segurament ja se n'hauran escrit entre 25 i 25000. O potser els diaris i les tertúlies hauran decidit posar al centre del debat qualsevol altre barbaritat que el partit d'ultra-ultra-dreta Vox haurà posat sobre la taula. Perquè el partit polític capitanejat per Santiago Abascal no només està marcant l'agenda política, sinó que també ens marca l'agenda mediàtica i periodística del país.

De què decidirà Vox que parlem avui? M'he preguntat aquest matí mentre obria el Twitter. Per sort o per desgràcia la tempesta Gloria a Catalunya ens ha desviat una mica l'atenció mentre que observo que a la resta de l'Estat segueixen amb el tema del pin parental.

I dic el pin parental i no la censura parental perquè fins i tot, des del periodisme i el debat públic els hi comprem la terminologia, sense qüestionar-nos si això és o no el més adequat per informar. Totes sabem que l'anomenat pin parental és una censura als continguts de les escoles murcianes mitjançant la qual els pares poden decidir si els seus fills van o no van a segons quines formacions extra-curriculars -però en horari lectiu-.

Aquesta censura, aprovada per el Partit Popular i Ciutadans, i pel que han anat dient, està pensada principalment per a aquelles xerrades i formacions de diversitat sexoafectiva, igualtat i educació sexual, entre d'altres. Però la realitat és capritxosa i aquesta mateixa setmana hem vist com aquest pin parental s'ha aplicat per primer cop a tres alumnes murcians perquè no rebessin

una xerrada sobre reciclatge. Perquè reciclar també deu ser de *progres* i el canvi climàtic només deu afectar aquelles persones que voten a les esquerres. Alguna explicació ha de tenir que a mi se m'escapa.

El fet important, el pinyol de la qüestió és que la progressia i l'esquerra d'Espanya (i també de Catalunya), malgrat "tenir el govern de l'Estat" i força hegemonia social, sobretot entre la gent més jove, està tenint una actitud d'autodefensa que no acabo d'entendre. Entre tots, havíem aconseguit una sèrie de drets que socialment estaven ja acceptats: el matrimoni homosexual, el dret a l'avortament, el dret al propi cos, a una sexualitat lliure, a lluitar per la igualtat real i efectiva entre homes i dones, a les baixes de maternitat, i ara a l'allargament de les baixes de paternitat. Una sèrie de qüestions que, enlloc d'ampliar, perdem el temps defensant.

Si el govern fos socialista i progressista no donaria altaveu a l'extremadreta i no hauria de permetre que fos l'actiu principal de l'agenda política del país. Se que el debat sobre com s'ha de tractar la informació de i sobre Vox està sobre la taula, així com la gent militant discuteix sobre com combatre el discurs de la dreta feixista. Se'ls ha de combatre? Com? Amb arguments? Els asseus en una taula i hi discuteixes d'igual a igual? No és això una validació al cap i a la fi de les seves idees? I com informes del que fan, diuen o proposen sense acabar sent un altaveu per a les seves idees?

Es parla i es debat sobre com informar i com combatre però no es parla de com la dreta està comprant arguments i debats a l'extrema dreta, ni es parla de com la dreta d'aquest país ha aconseguit gestionar debats socials de vital importància, així com són els mestres del *naming* i del màrqueting.

Però jo desconec quina és la millor opció, si caldria un cordó sanitari o un periodisme que contraresti i no informi sense verificar. Jo només tinc clar que ens marquen l'agenda i que, mentre aquesta gent qüestionari cada una de les conquestes socials aconseguides, cada una d'elles, i nosaltres centrem els esforços a fer pedagogia, defensar-nos i explicar-nos, cada cop que "perdem el temps" responent, és temps que no aprofitem per guanyar altres drets o eixamplar els que ja tenim. I això, amigues, això és un perill.